

Piet Meinema

Toen vader thuishkwam

Loes en Leo deel 2

Toen vader thuishwam

Piet Meinema

Toen vader thuiskwam

Loes en Leo – deel 2

Tekeningen van Wilma Kuiper
Omslag Tiny van Asselt

UITGEVERIJ G. F. CALLENBACH bv – NIJKERK

ISBN 90 266 4546 5

1. Een verrassing

Het is november. Een gure herfstwind jaagt door de straten. De bomen zijn al bijna kaal. Een koude regen plenst neer. Het is geen pretje om buiten te zijn.

Maar kijk, de schooldeur gaat open. De kinderen komen naar buiten. Ze rennen naar huis. Ze blijven niet spelen op het plein. Daarvoor is het veel te nat. En het is ook koud.

'Direct naar huis komen', heeft de moeder van Loes en Leo gezegd. 'Met dit weer vat je zo maar kou.'

Dat hoeft moeder geen tweede keer te zeggen. Buiten spelen is nu toch niet leuk.

Loes en Leo hebben tegenwind. De regen slaat hen in hun gezicht. Ze komen bij de hoek. Daar brult de wind nog harder. Ze worden bijna omver geblazen.

Leo vindt dit weer best leuk. In school is het dan zo gezellig. En het is zo heerlijk knus in het lokaal. Vooral als meester vertelt. Dan zit iedereen aandachtig te luisteren.

Meester heeft vanmorgen verteld over de stad. Hij vertelde hoe het vroeger was. Er waren wallen om de stad. Die zijn er nu nog. En er waren stadspoorten. Bij de Westerbrug was de Westerpoot. Meester had er een plaat van. Je moest voor het donker in de stad zijn. Anders mocht je er niet meer in. Dan was de poort dicht. Brr, griezelig is dat!

Loes en Leo wonen aan de Singel. Dat is vlak buiten het centrum. De Westerbrug is dicht bij.

De wallen aan de overkant zijn hoog. Er staan oude, dikke bomen op. Daar kun je fijn spelen. En 's winters kunnen ze schaatsen op de gracht. Tenminste, als er ijs ligt. Fijn is dat.

Hoei, hoei, roep de wind. Hij scheurt de takken van de bomen. De oude bomen kreunen er van. Het water van de gracht heeft golfjes. Dat komt ook van de harde wind.

Wat moeten de golven op zee nu hoog zijn, denkt Leo.

Loes vindt het helemaal niet leuk. Ze denkt aan vader. Die is meestal op zee. Hij is zeeman.

Nu en dan komt vader thuis. Dan vertelt hij van zijn reizen. Soms is er een storm op zee. Dan is moeder zo bezorgd. Het lijkt zo mooi op zee. Je ziet erg veel landen. Maar moeder blijft altijd achter. Ze is zo alleen met de kinderen.

Moeder staat voor het raam. Ze wacht op de kinderen. En wat heeft ze in haar hand? Een brief met een rood-wit-blauw randje. Een luchtpostbrief!

'Hoi, een brief van vader!' roept Leo.

Hij holt het tuinpad op, Loes voorbij. Hij rent naar de achterdeur. Daar schopt hij zijn laarzen uit. Loes struikelt er bijna over.

'Foei toch, jongen', schrikt moeder. 'Moet dat nou zo wild? Staan je laarzen wel netjes op de mat?'

'Nee hoor', klinkt Loes' stem uit de keuken. 'Ik viel er bijna over.'

'Hè mam', smeekt Leo. 'Ik wil graag vaders brief lezen.'

'Eerst je laarzen rechtzetten', zegt moeder. 'Anders vallen Henk of Anneke er straks nog over.'

Leo zucht heel diep. Moeders zijn altijd zo verschrikkelijk precies. Je mag nooit eens iets laten slingeren.

Hij zet gauw zijn laarzen recht. Dan moet hij zijn jas uittrekken. En dan is Loes hem natuurlijk net voor.

Loes zit bij de tafel te lezen. Leo leest over haar schouder mee. Er zit een Amerikaanse postzegel op de envelop. Die wil Leo graag hebben. Hij spaart postzegels.

Het is een heel lange brief. Vader heeft hem in New York geschreven. Dat is een geweldig grote stad. Er wonen miljoenen mensen. En er zijn heel veel hoge gebouwen. Die noemen ze wolkenkrabbers.

Vader schrijft:

'Ik ben gisteren op zo'n hoog gebouw geweest. Dat had 110 verdiepingen. De auto's beneden leken net speelgoed-autootjes.'

Maar toch ben ik liever thuis. Dat is veel gezelliger. Daar hoeven we niet met de lift omhoog. Wij hebben immers maar drie verdiepingen.

Het is hier zo verschrikkelijk druk. Weet je waar ze de auto's parkeren? Op de daken van de gebouwen!'

'Hé, wat gek!' roept Loes. 'Hoe kan dat nou, mamma?'

'Ik denk dat ze gewoon omhoog kunnen rijden', zegt moeder. 'In Nederland zijn immers ook parkeer-garages.'

Loes leest verder, want Leo is zo ongeduldig.

'Ik verlang erg naar huis. Ik ben nu zo lang weggeweest. Deze keer heb ik goed nieuws voor jullie. Ik kom heel gauw thuis.'

'Hoera!' roept Leo.

'Stil nou, joh', zegt Loes. 'Lees dan.'

'Jullie kunnen mij verwachten op 15 november. Dat is op een zaterdag. Morgen ga ik al weg.'

'Nog vijf dagen', zucht Leo.

'En nog vijf nachtjes slapen', zegt Loes. 'Fijn hè, moeder.'

Er staat nog veel meer in de brief. Vader is zo lang weggeweest. Daarom blijft hij ook heel lang thuis. Hij is er met Sinterklaas. En ook met Kerstfeest is vader thuis. Zelfs oudejaarsavond kan vader thuis vieren. Pas begin januari moet hij weer varen. Dan gaat de reis naar Afrika.

Leo zucht van genot. Wat zou hij graag zo veel zien. Vader is zelfs in Australië geweest. Dat is aan het andere eind van de wereld. Het duurde maanden voor hij weer thuis was.

'Ik wil later ook zeeman worden', zegt hij. 'Dan zie je nog eens wat. Ik wil Amerika zien en China.'

Moeder schudt haar hoofd. Zij denkt er heel anders over. Een zeemansvrouw is veel alleen. Dat is helemaal niet prettig. Nee hoor, zij heeft vader liever elke dag thuis. Ze mist hem vaak heel erg.

Henk komt thuis. Dan hebben Loes en Leo de brief net uit.

Henk zit in de vierde klas. Hij heeft zich niet zo gehaast. Dat is maar goed ook. Dan kunnen ze geen ruzie maken om de brief.

Straks komt Anneke thuis van de mavo. Dan moet die de brief nog lezen.

Moeder lijkt nu veel vrolijker. Dat komt natuurlijk door de brief. Ze is zo blij dat vader thuis komt. O, was hij maar altijd thuis! Ze zit al aan tafel te dromen. Ze hoort niet eens, dat Loes haar iets vraagt. Ze denkt aan vader!

2. Een mooie tekening

Loes en Leo vertellen aan de meester van de brief. Ze vertellen dat vader zaterdag thuis komt.

Leo vertelt het ook aan zijn vriendjes. En Loes aan haar vriendinnetjes. Niemand in de klas heeft een vader die zeeman is. Behalve Loes en Leo dan natuurlijk. En allemaal zijn ze wel een beetje jaloeers. De vader van Loes en Leo neemt immers vaak iets mee. Hij komt bijna overal.

Jaren geleden nam hij zelfs een kindje mee. Dat was Loes. Loes komt van Java. Dat heeft vader zelf verteld.

'Ik ga een tekening maken voor vader', zegt Loes. 'Een tekening van een schip.'

'Dan maak ik er ook een', zegt Leo.

Dat komt goed uit. Want vanmiddag hebben ze tekenen.

Loes en Leo zitten niet bij elkaar. Loes vindt dat maar goed ook. Anders maakt Leo vast dezelfde tekening. Dat doet hij wel eens, als ze thuis zijn. Natuurlijk vindt Loes dat niet leuk.

Meestal geeft meester een opdracht. Je moet dan een stad tekenen, of een berglandschap. Of iets waarover hij verteld heeft.

Soms mag je verf gebruiken. Maar dan moet je erg voorzichtig zijn. Dat vindt Leo nog het leukst.

Meester deelt het papier uit. Dan steekt Loes meteen haar vinger op.

'Meester, mogen we een schip tekenen?' vraagt ze. 'Het schip van mijn vader? Dan geef ik het hem zaterdag.'

'Maar dat kunnen wij toch niet tekenen!' roept Karin, die naast Loes zit. 'Mijn vader is toch geen zeeman?'

'Oh, maar dat is niet erg hoor', zegt meester. 'Jullie hebben toch wel eens een schip gezien? Een groot schip, dat op zee vaart? Wacht, ik zal er een paar tekenen.'

Hij pakt een krijtje. Dan tekent hij een paar schepen op het bord. Het zijn allemaal verschillende.

Jopie Hansen wil er al gauw een natekenen. Maar dat vindt mees-

ter niet goed. Natekenen is geen kunst. Ze moeten het zelf proberen. De tekeningen op het bord worden weer uitgeveegd.

'Hindert niks', zegt Leo. 'Ik teken toch mijn vaders schip.'

Jopie steekt zijn tong naar hem uit.

'Jouw vader heeft niet eens een schip', zegt hij.

'Hu', zegt Leo. 'Maar mijn vader werkt wel op een schip. Dat kan jouw vader niet eens. Dan wordt hij zeeziek!'

Hij steekt zijn tong naar Jopie uit.

Het wordt een heel mooie tekening. Leo doet zijn uiterste best. De tekening is immers voor vader. En vader moet trots op hem zijn. Hoe was het ook al weer? denkt hij. Had het schip één of twee schoorstenen? Kon hij Loes nu maar eens vragen. Maar Loes zit in een andere groep. En ze mogen niet heen en weer lopen. Dat vindt meester niet goed. Dan is het zo onrustig.

Loes kan veel mooier tekenen. Die is altijd zo verschrikkelijk precies. Haar schriften zien er veel netter uit.

Leo is niet zo geduldig. Hij zit vaak op zijn stoel te wippen. Dat vindt meester ook niet goed. Want dan gaan de stoelen kapot.

Vorige week viel Leo met zijn stoel achterover. Het was zijn eigen schuld. Hij zat almaar te wippen. Toen moest hij een hele poos staan. Ook onder de leesles moest hij staan. Hij moest het boek in zijn hand houden. Daar werd hij zo moe van. Dat was geen pretje hoor.

'Leo!' zegt meester.

Leo schrikt er van. Heeft hij iets verkeerd gedaan? Hij heeft zeker zitten dromen.

Maar dat is het gelukkig niet. Meester heeft een boodschap voor hem. Hij moet een paar schriften wegbrengen. Naar meester Bakker van de vierde klas. Misschien kan hij nog eventjes zien wat Henk doet. Die zit helemaal vooraan, bij de deur. Hij moet toch bij hem langs.

Hij klopt netjes aan en wacht. En wie doet de deur open? Henk!

'Wat moet je?' vraagt Henk.

'Gaat je niks aan', zegt Leo brutaal. 'Ik kom voor de meester en niet voor jou.'

Henk kijkt hem heel verbaasd aan. Maar dan is Leo al bij de meester.

'Alstublieft, meester', zegt hij. 'Van meester Visser.'

'Fijn, dank je wel', zegt meester. 'Die had ik nu net nodig.'

Leo draait zich om. Hij loopt langs Henks tafeltje naar de deur. Op het tafeltje ligt een atlas. Ze hebben aardrijkskunde in de vierde klas.

'Nieuwsgierig Aagje', zegt Henk als Leo langs loopt.

Leo lacht.

'Ik ben niet nieuwsgierig', zegt hij. 'Ik wil alleen alles weten.'

Leo komt de derde klas weer binnen. Hij loopt langs het tafeltje van Loes. Nu kan hij zien hoe Loes' tekening wordt. Het wordt een rood schip. En het heeft twee pijpen.

'Joh, dat is fout', zegt Leo. 'Vader heeft niet eens een rood schip. Het is zwart. En de pijpen moeten groen.'

'Ach joh, zeur niet', antwoordt Loes een beetje kribbig. 'Een rood schip is veel mooier dan zwart. En het lijkt vaders schip toch wel.'

'Leo!' waarschuwt meester.

Leo gaat gauw terug naar zijn plaats. Hij weet nu dat het schip twee schoorstenen heeft. Nu kan hij vaders schip precies natekenen.

De tekening is af. Leo gaat er mee naar meester toe.

'Dat heb je keurig gedaan, Leo', zegt meester.

Hij neemt zijn pen. Hij zet een zeven en een half op de tekening.

Leo gloeit van trots. Een zeven en een half! Dat is de eerste keer.

Een poosje later komt Loes. Die krijgt ook een zeven en een half.

'Een prachtige tekening', zegt meester.

Maar het is deze keer geen acht. Toch is Loes blij met haar cijfer. Vader zal de tekening vast mooi vinden.

Leo hangt de tekening boven zijn bed. Loes doet hetzelfde. Vader moet ze zaterdag direct zien. Ze hebben ze immers voor hem gemaakt. Jammer, dat het nog zo lang duurt. Ze moeten nog vijf nachten slapen!

3. In bed

De weerberichten zijn niet zo mooi. Er wordt nog meer regen en wind verwacht.

Moeder is erg bezorgd. Ze weet immers dat vader onderweg is. En het waait zo hard. Nu zijn de golven op zee hoog. En de Atlantische Oceaan is zo groot. Het schip gaat erg op en neer. Het is wel een heel grote vrachtboot. Maar toch moet hij vechten tegen de storm. Lang geleden is moeder eens mee geweest. Toen waren vader en moeder pas getrouwd. Toen waren de kinderen nog niet geboren. Moeder weet daar nog van te vertellen. Soms laat ze foto's zien uit die tijd. Maar wat is dat allemaal lang geleden!

Moeder kijkt naar de klok.

'Het is bedtijd, jongens', zegt ze.

Maar Leo heeft helemaal geen zin. Er is zo'n mooie film op de t.v. En Loes heeft ook geen zin. Die speelt met haar poppen.

'Hè mam', zegt Leo. 'Het is juist zo mooi.'

'Dat is geen film voor jou, wijsneus', zegt moeder. 'Jij zit liefst elke avond voor de t.v.'

Ze doet het toestel uit.

'Hè bah', zegt Leo. 'Ik wil...'

'Ik wil...' zegt moeder. 'Kinderen die willen, krijgen voor de billen. Kom Leo, kom Loes. Zeg je poppen maar welterusten.'

'Ik zeg mijn poppen helemaal geen welterusten', zegt Loes. 'Ik neem ze mee naar bed.'

'Ach, die meiden', zegt Leo. 'Altijd maar met poppen spelen.'

'Ach, die jongens', zegt Loes terug. 'Altijd maar met auto's spelen.'

'Nu is het genoeg', vindt moeder.

Ze pakt beiden bij een arm. En dan moeten ze wel. Moeder is helemaal niet streng. Maar o wee, als ze boos wordt!

Nu liggen ze allebei in bed. Loes heeft eerst haar avondgebed

opgezegd. Toen is ze door moeder heerlijk ondergestopt. Daarna is moeder naar Leo gegaan. Hij slaapt bij Henk op kamer. Hij heeft ook zijn avondgebed opgezegd. Dat doet hij elke avond. Toen is hij onder de dekens gekropen. Maar nu is moeder weer beneden. Nu is hij helemaal alleen.

Hoor, wat buldert die wind! Het klinkt zo akelig door de bomen. Het lijkt wel, of het nu veel harder waait. Vanmiddag was het lang niet zo erg.

Leo duikt dieper weg onder de dekens. Heerlijk warm is het daar. Hij houdt van dit weer. Het is dan zo gezellig binnen.

Zou moeder het wel leuk vinden? Vast niet. Ze is bezorgd om vader. Hij zit midden op de oceaan. Op de Atlantische Oceaan stormt het nu ook. Maar vader wordt niet meer zeeziek. Dat is zeker.

O, vader kan zo mooi vertellen! Eens konden ze nauwelijks behoorlijk eten. Zo ging het schip op en neer. En toch was vader toen niet zeeziek.

Maar zou vader niet bang zijn? Die golven zijn zo vreselijk hoog. Wel zo hoog als een flat.

De discipelen waren wel bang. En de Here Jezus was bij hen. Nou, dan hoeft je toch niet bang te zijn. Je kunt hem best vertrouwen. Hij laat je niet in de steek.

Maar als vader bang is, wat dan? Of zou vader nooit bang zijn? Leo weet het wel. Hij kan altijd bidden. De Here Jezus hoort hem wel. Ook al is hij niet meer op aarde. Hij hoort zijn kinderen altijd.

Leo vouwt zijn handen onder de dekens. Hij bidt heel eerbiedig: 'Lieve Heer, het stormt zo erg. Wilt U vader alstublieft bewaren op zee? En wilt U zorgen, dat hij veilig thuis komt? Amen.'

Zo, nu kan hij gerust gaan slapen. De Here Jezus zal wel over vader waken.

4. Leo is ziek

De volgende morgen is Leo verschrikkelijk verkouden. Zijn neus zit helemaal verstopt. En hij heeft zo'n hoofdpijn.

'Sjonge, jonge', zegt moeder. 'Je hebt het behoorlijk te pakken. Dat komt vast van gisteren. Jullie zijn zo nat geworden. Je hebt kou gevat, Leo. Heb je 't vannacht wel warm gehad?'

Leo antwoordt niet. Hij moet plotseling heel hard niezen. Hij pakt gauw zijn zakdoek. Hij snuit en snuit. Maar het helpt zo weinig.

'Ik zie het wel. Je moet maar lekker in je bed blijven', zegt moeder. 'Het regent vanmorgen al weer. Zo kun je niet naar buiten. Blijf maar een paar dagen in bed. Dan ben je misschien zó weer opgeknapt.'

'Maar ik wil niet ziek zijn', zegt Leo met vreemde stem. 'Vader komt immers thuis.'

Het klinkt zo gek, met die verstopte neus.

'Jongen, je bent ziek', zegt moeder. 'Ga nu maar gauw weer onder de dekens. Dan blijf je warm. Moet je er nog een deken bij?'

'Nee, ik ben wel warm. Ik heb alleen zo'n hoofdpijn.'

'Dan haal ik wel wat voor je. Daarna maak ik een paar boterhammen voor je klaar. En je krijgt een glas hete anijsmelk.'

'Lekker, anijsmelk', zegt Leo.

Dat is goed voor een zieke. En het is nog lekker ook. Zo lekker moesten alle drankjes zijn.

'Is Leo ziek?' vraagt Loes verwonderd. 'Ik ben helemaal niet ziek.'

'Moet dat dan?' lacht moeder. 'Jullie gaan wel altijd samen naar school. Maar daarom hoeven jullie niet samen ziek te zijn.'

Moeder maakt Leo's boterhammen klaar. Intussen wast Loes zich en kleedt zich aan.

Anneke is al beneden. Zij moet vroeger naar school dan Loes.

Maar zij moet ook veel meer leren. Op de mavo krijg je zelfs huiswerk mee. Ze krijgen het elke dag. Niks leuk hoor.

Daar komt Henk naar beneden. Die heeft ook al een verstopte neus.

'O wee', zegt moeder. 'Als we maar niet meer patiënten krijgen. Voel je je wel goed, Henk?'

'Ik kan best naar school hoor', zegt Henk. 'Ik ben alleen maar verkouden. Het gaat wel weer over. Ik voel me niet ziek.'

'Ik hoop het', zegt moeder. 'Kijk, hier is Leo's eten. Breng dat maar even naar boven. Voorzichtig hoor, de beker is erg vol. Hij moet zijn melk direct opdrinken. Zo heet mogelijk, dat is het beste.'

Ze heeft het al druk op de vroege morgen. Gelukkig dat er maar één zieke is. Anders had ze het nog drukker.

Nu zijn Anneke, Henk en Loes naar school. Moeder doet de afwas. En Leo ligt in bed.

Leo is diep onder de dekens gekropen. Hij ligt maar wat te soezen. Hij is blij dat hij thuis moest blijven. Hij heeft zo'n erge hoofdpijn. Nu kan hij ook geen boek lezen. Anders leest hij altijd heel veel. Soms wel twee boeken in één week. Hij kan wel merken dat hij ziek is. Anders had hij wel zin in lezen gehad. Nu ligt hij maar wat.

Hij kijkt naar de wekker. Die staat op het nachtkastje. Het is precies half negen. Op die tijd begint de school.

Zouden de kinderen al binnen zijn? Vast wel. Het regent immers aldoor. Dan mogen ze altijd direct naar binnen.

Even later kijkt Leo weer op de wekker. Dan is het kwart voor negen.

Wat zouden ze nu doen op school? Zingen? Of zou meester al vertellen?

Gisteren heeft hij verteld van Abraham. Die moest zijn zoon Izaäk offeren. Leo weet het nog precies. Hij zou het allemaal kunnen navertellen. Jammer, dat hij vanmorgen mist. Hij vindt het altijd fijn op school.

Als hij zaterdag maar niet ziek is. Dan komt vader thuis. Dan kan hij toch niet in bed liggen! Hij wil er bij zijn. Als vader komt, is het feest. Hij zal de voordeur open doen... Hij zal de koffer overnemen... Hij zal... Hij zal...

Dan weet Leo niets meer. Hij dommelt al weer in.

Na de afwas komt moeder even kijken. Ze ziet dat hij slaapt. Op haar tenen gaat ze weer weg. Heel zachtjes trekt ze de deur dicht.

Leo slaapt bijna de hele morgen. Moeder heeft gestofzuigd. Maar hij heeft er niets van gehoord.

Leo droomt. Hij droomt dat hij op vaders schip zit. Hoge golven slaan over het schip. Het wordt heftig heen en weer geslingerd. Leo voelt zich ziek worden. Bleef dat schip nu maar eens stil liggen. Maar nee hoor, het wordt steeds erger. De golven worden hoe langer hoe hoger.

Leo vliegt overeind. Dan ontdekt hij ineens dat hij in bed ligt. Het is klaarlichte dag. En hij ligt in bed!

Maar hij voelt zich zo misselijk. Hoe kan dat nou? Hij is toch niet op het schip?

'Moeder!'

Hij wacht, maar moeder hoort hem niet. De deur van de slaapkamer zit dicht. Hij roept nog eens en nog eens...

O, wat voelt hij zich naar. Kwam moeder nu maar. Maar moeder hoort hem niet. Hij kan de deur maar beter open doen. Dan kan moeder hem horen.

Hij gaat overeind. Maar nu wordt de misselijkheid juist erger. Toch maar doorzetten. Anders hoort moeder hem niet.

Hij gaat zijn bed uit. Hij opent zachtjes de deur. Hu, wat is het koud! Hij rilt er van.

'Moeder!' roept hij nog eens.

En dan hoort moeder hem. Ze was net in de keuken. Daarom heeft ze hem niet gehoord.

'Ben je uit je bed?' vraagt ze verbaasd.

'Ik ben zo misselijk', klaagt Leo.

'Jongen', schrikt moeder. 'Waarom kom je dan uit je bed?'

Wacht, ik kom bij je.'

Ze is net op tijd. Leo moet overgeven. O, wat voelt hij zich nu naar. Hij is zo koud. En hij voelt zich zo slap.

Moeder tilt hem op. Ze draagt hem naar bed. Ze stopt hem heerlijk onder de warme dekens.

Leo laat moeder maar begaan. Hij vindt het allemaal wel best. Hij wil het liefst maar weer slapen.

Moeder trekt het gordijn dicht. Dan kan hij beter slapen.

'Jonge, jonge, dat het zo erg was', zegt moeder.

Ze is geschrokken. Nu laat ze de deur van de slaapkamer open.

Dan kan ze Leo direct horen, als hij roept.

5. Die nare jongens

Er zijn die morgen meer zieken. Veel plaatsen in school blijven leeg. Geen wonder, met zulk weer!

In school branden de hele morgen de lampen. Het wordt bijna niet licht. Dat komt door de donkere wolken. Het regent bijna aldoor. Maar net als het pauze is, is het droog.

Loes rilt. Ze houdt helemaal niet van dit koude weer. En nu moeten ze ook nog buiten spelen.

De andere meisjes houden zich wel warm. Ze spelen een spelletje. Ze nemen Loes al gauw bij de arm.

'Kom meid, sta niet te kleumen', zeggen ze.

En werkelijk, het helpt. Van dat hollen wordt Loes wel warm.

Maar ze hebben flink last van Jopie Hansen. En zijn vriendje Simon de Vries is ook vervelend. Die twee zijn altijd bij elkaar. Maar ze plagen iedereen zo vaak.

Op het plein liggen grote plassen. Jopie en Simon stampen er telkens in. Ze hebben de grootste pret. Maar ze worden wel nat.

Loes heeft nergens erg in. Ze ziet Jopie en Simon nauwelijks. Dan ineens springen zij midden in een grote plas. Loes is meteen kletsnat. Maar dat kan de jongens niet schelen. Ze springen juist nog meer. Loes maakt gauw dat ze wegkomt.

'O bah!' roept ze. 'Kijk nou toch eens. Die akelige jongens. Ik ben helemaal nat.'

Ze is er ontdaan van. Straks vat zij ook nog kou!

Gelukkig heeft meester het gezien. Hij gaat het plein op. Hij pakt de beide lastposten in hun kraag. Ze moeten mee naar binnen. Om kwart voor twaalf moeten ze nablijven. Dat is voor straf.

'Lekker', zegt Loes. 'Eigen schuld.'

Maar ze krijgt het nu wel koud. Als ze binnen is, zit ze nog te rillen. Die akelige jongens ook. Als zij nu maar niet ook ziek wordt!

Het is twaalf uur. Loes en Henk komen thuis van school.

'Ssst!' zegt moeder. 'Zachtjes hoor, want Leo slaapt.'

'Hij heeft toch de hele nacht geslapen', zegt Henk verbaasd.

'Moet hij dan nu ook al slapen?'

'Joh, doe niet zo naar', zegt Loes vinnig. 'Leo is toch ziek. Anders sliep hij nu niet.'

Ze trekt haar laarzen en haar jas uit. Dan loopt ze de kamer binnen. Ze voelt eens aan haar kousen. Die zijn nog een beetje nat. En haar jurk ook.

Moeder ziet het.

'Ben je nat?' vraagt ze verbaasd. 'Ben je gevallen?'

'Ach, Jopie en Simon waren weer vervelend', zegt Loes. 'Ze hebben mij nat gespat. Ze sprongen midden in een plas.'

'En heb je aldoor in die natte kleren gelopen?'

'Nee, ik zat dicht bij de verwarming. Daar kon ik mijn kleren drogen. Maar mijn kousen heb ik aangehouden. Anders moest ik op blote voeten. Ik heb een poosje tegen de verwarming gestaan. Toen droogde mijn jurk snel op.'

'Rare jongens zijn dat', vindt moeder. 'Als jij nu maar niet ook ziek wordt.'

'O nee, ik word niet ziek hoor', zegt Loes beslist.

Maar aan tafel begint het genies al.

6. Loes vertelt

Leo ligt stil voor zich uit te staren. Hij heeft weer een hele poos geslapen. En hij heeft zelfs nog wat gegeten. Als je misselijk bent, wil dat meestal niet. Maar het is toch gelukt.

'Je moet door blijven eten', heeft moeder gezegd. 'Anders word je zo slap. Dan duurt het nog langer voor je beter bent.'

Nou, beter worden, dat wil hij gauw. Als vader thuis komt, moet hij beter zijn. Dan wil hij niet in bed liggen. Daarom probeerde hij zo veel mogelijk te eten. Maar het wilde nog niet zo goed. Hij had helemaal geen trek. Anders is hij altijd een flinke eter.

Maar wat duurt de middag lang! Moeder rust een poosje. Om drie uur staat ze op. Dan gaat ze thee zetten. 's Middags uit school heeft moeder altijd thee. Misschien krijgt hij vanmiddag wel vroeger thee. Hij is immers thuis.

Kijk, de zon komt warempel door. Zou het mooi weer worden? Ging die harde wind nu maar eens liggen. Dan waren de golven niet meer zo hoog. Dan kon het schip opschieten. Misschien komt vader nu wel te laat aan.

Maar de wind giert nog altijd door de bomen. Op het dak rammen nog steeds de pannen. Er liggen er vast een paar los.

Wat zouden ze nu doen op school? Dinsdagmiddags hebben ze eerst altijd verkeersles. Daarna hebben ze vaderlandse geschiedenis. Zou meester al aan het vertellen zijn? Jammer, dat mist hij nu. Hij houdt zo van geschiedenis.

Meester vertelt meestal over hun eigen stad. En over hun eigen streek. Echte geschiedenis krijgen ze in de vierde klas. Maar hij is benieuwd wat ze vandaag gehad hebben. Toch maar eens aan Loes vragen straks.

Zo droomt Leo nog wat door. Maar ineens staat moeder naast zijn bed. Ze brengt hem een kopje thee. Leo is zo verbaasd.

'Heb ik nu al weer geslapen?' vraagt hij zich af.

'Ja, jongetje', lacht moeder. 'Wat ben jij toch een langslaper. En

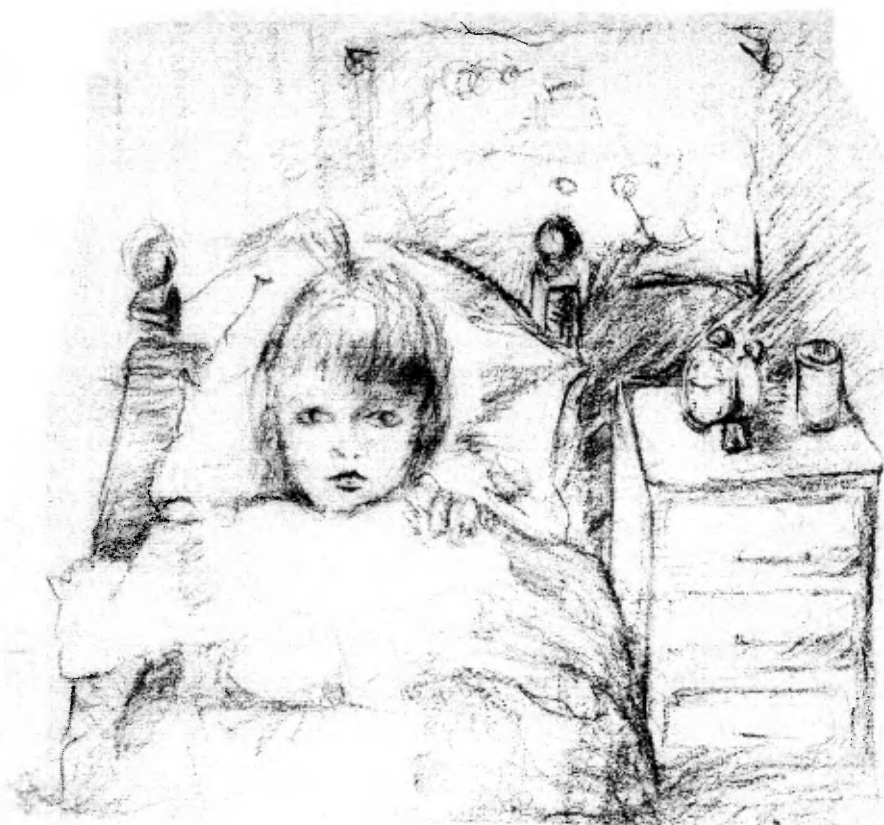

Illustration by [illegible]

hoe voel je je nu?’

’O, goed hoor’, houdt Leo zich flink.

Maar hij moet toch steeds weer zijn zakdoek gebruiken. Zo verkouden is hij.

’Morgen ook maar lekker in bed blijven’, zegt moeder. ’En drink maar gauw je thee. Anders wordt het koud.’

Even later komt Loes thuis. Ze gaat direct naar boven. Ze wil Leo vertellen wat ze vandaag gedaan hebben. Ze gaat naast het bed zitten.

’Meester heeft over de Grote Kerk verteld’, zegt ze. ’En volgende week mogen we er kijken. Dan kunnen we alles nog een keertje zien.’

’Wat hebben we dáár nou aan?’ vraagt Leo verbaasd. ’We komen er immers zo vaak.’

’Oh, maar meester weet alles van de kerk’, zegt Loes beslist. ’Zelfs dingen die ik nog nooit gezien heb. Die vallen gewoon niet op. Hij vertelde over de gebrand-schilderde ramen.’

’Zijn dat die gekleurde ramen?’ vraagt Leo.

’Ja’, zegt Loes. ’Die ramen met dat mooie gekleurde glas.’

O, maar dan weet Leo het wel. Hij zit er zondags vaak naar te kijken. De preek duurt wel eens erg lang. En de dominee begrijpt hij niet altijd.

Die ramen, dat zijn net schilderijen. Schilderijen van glas. Mooi is dat. Vooral als de zon er door schijnt. De Here Jezus staat er op. Als een klein kindje in de kribbe. Maria en Jozef staan er bij. En Noach in de ark is er. O, er zijn er nog veel meer.

’Mogen we dan ook op de toren?’ vraagt Leo.

’Dat weet ik niet.’

Leo denkt: Daar vraag ik dan meteen naar.

De toren beklimmen, dat lijkt hem geweldig! Dan kun je ver over de stad zien. Dan kunnen ze hun huis vast ook wel zien. En dan is vader er ook. Dan kan hij naar hem zwaaien.

Moeder komt naar boven toe.

’Ga nu maar naar beneden, Loes’, zegt ze. ’Je mag een zieke niet

te veel vermoeien. Leo moet goed uitrusten.'

'Hmm', mompelt Leo. 'Ik voel me nu best hoor.'

Hij gaat overeind zitten. Maar dat had hij beter niet kunnen doen. Hij voelt zich toch weer duizelig worden. Hij heeft weer eens een groot woord gehad!

7. Bezoek

Nu is het woensdagmiddag. Leo zit in een stoel voor het raam. Hij heeft de hele morgen in bed gelegen. Maar vanmiddag kon hij het niet langer uithouden. Hij voelt zich nu al een beetje beter. Alleen de verkoudheid is nog lang niet over.

'Blijf de hele week nog maar thuis', zegt moeder. 'Je bent nog lang niet in orde. Je komt er niet uit, Leo. Je moet eerst maar flink uitzieken.'

Leo voelt zich zo slap. Een raar gevoel is dat. Het liefst zou hij gaan spelen. Spelen op de grond, met zijn auto's.

Henk is ook thuis. Op woensdagmiddag is de school gesloten. Henk weet altijd leuke spelletjes. En hij kan mooie dingen maken. Laatst heeft hij nog een viaduct gebouwd. Een viaduct van hout en karton. Dat was een knap stukje werk. Dat zou Leo niet kunnen. Daarvoor heeft hij geen geduld.

Henk heeft een grote atlas gepakt. Die ligt voor hem op tafel. Daar staat de hele wereld in. In de vierde klas leren ze alleen Nederland. Dat is nog niet zo veel. Amerika krijgen ze pas in klas zes. Maar Henk weet Amerika wel te vinden.

Leo komt uit zijn stoel. Hij wil ook eens kijken.

'Waar ligt New York?' vraagt hij.

'Hier', wijst Henk. 'Aan de oostkust van Amerika. En daar boven ligt Canada. Daar wonen oom Leo en tante Thea.'

'Dan kon vader hen wel even opzoeken', vindt Leo. 'Als hij nu toch in de buurt is.'

Moeder hoort het wel. Ze zit in de kamer te breien. Ze moet erg lachen.

'Het is geen Nederland', zegt ze. 'Canada is nog ver weg. Je moet minstens een dag reizen. En dan moet je ook nog terug.'

'Is dat zo ver?' vraagt Leo ongelovig.

'Kijk maar eens op de wereldkaart', zegt moeder. 'Dan zie je hoe klein Nederland is. Vergelijk het maar eens met Canada. Het is maar een stipje.'

'Ik kan mijn vinger er wel opleggen', zegt Henk verbaasd. 'Zo klein is Nederland. Wat een snert-landje!'

'Nou, nou', zegt moeder. 'Nederland is erg belangrijk, hoor.'
Henk wijst Leo de oceaan aan. De Atlantische Oceaan is heel groot. Een reis er over duurt erg lang. Wel een hele week. En al die tijd zie je geen land. Toch vinden de schepen hun weg. Ze komen altijd precies goed uit. Dat komt door het kompas. Dat wijst hen de weg.

Leo zit weer in zijn stoel. Hij heeft een boek genomen. Hij houdt zo van lezen. Maar het wil vanmiddag niet zo best. Telkens dwalen zijn gedachten af. Hij moet weer aan vader denken. Nog drie nachten slapen. Wat zullen ze dan feest vieren!

Hij kijkt naar de overkant. Hij kan de kerktoren zien. Die steekt boven de bomen uit. Volgende week mogen ze daar misschien op. Dan kan vader hen vast wel zien. Wat heeft hij daar een zin in!

Kijk eens wie daar aan komt? Dat is oma!

'Moeder, daar komt oma!' roept Leo.

Hij vliegt al uit zijn stoel. Hij wil naar de deur rennen.

'Ho, ho', zegt moeder. 'Daar komt niks van in. Jij blijft mooi in de kamer. Want jij bent ziek.'

'Ik voel me helemaal niet meer ziek', moppert Leo. 'Waarom mag ik oma niet even binnen laten?'

Maar hij gaat toch gauw zitten. Hij voelt zich ineens weer naar worden. Maar hij zal moeder niets laten merken. Hij wil zaterdag mee naar de boot. Hij wil vader afhalen. Dan kan hij niet ziek zijn.

De kamerdeur gaat open. Oma kijkt om de hoek van de deur.

'O, kijk eens', lacht ze. 'Daar zitten ze allemaal. Gezellig bij elkaar. Alleen Anneke is er niet.'

Ze komt binnen. Ze geeft iedereen een zoen.

Leo wil zich groot houden. Hij vertelt oma niet dat hij ziek is. Maar oma ziet het direct.

'Jonge, Leo', zegt ze. 'Ben je ziek? Je ziet zo bleek! En je neus is

helemaal rood. Je bent natuurlijk erg verkouden.'

'Het valt best mee hoor', zegt Leo.

Maar oma hoort het wel. Hij heeft zo'n vreemde stem. Dat komt door die verkoudheid.

'Je moet levertraan slikken', zegt oma. 'Dat helpt.'

'O bah, nee', schrikt Leo. 'Dat smaakt zo vies.'

Moeder lacht. Ze heeft Leo al levertraan gegeven. Een grote lepel vol. Hij moet het elke avond slikken. Maar het kost een heleboel moeite. Leo sputtert altijd erg tegen. Maar moeder houdt vol. Hij moet het slikken. Of hij wil of niet.

'Heel goed', zegt oma, als ze dat hoort. ' 't Is een echt ouderwets drankje. Maar het helpt! En jij moet gauw beter worden. Anders lig je zaterdag nog in bed. Dat vindt vader vast niet leuk.'

Leo zegt maar niets. Grote mensen hebben toch altijd gelijk. Tenminste, dat denken ze. Daarvoor zijn het grote mensen. Die weten immers veel meer.

Nu is Loes ook al verkouden. Ze moet aldoor niezen. Ze gebruikt wel drie zakdoeken per dag.

'Ik weet het wel', zegt moeder. 'Dat komt vast van die jongens. Je kleren waren zo nat. Je had je direct moeten verkleden. Ik hoop niet dat je ziek wordt. Eén zieke is meer dan genoeg.'

'Ik kon toch niet naar huis gaan', zegt Loes.

Ze speelt verder met haar poppen. Ze wil nu niet naar Annelies. Dat is haar vriendinnetje. Oma is er nu. Daarom wil Loes thuis blijven. Annelies vindt alleen zijn niet leuk. Op woensdagmiddag is ze het liefst bij Loes. Je kunt samen veel leuker spelen. Moeder en oma praten over het weer. Het is herfst. Dan stormt het vaak. En er valt veel regen.

Moeder is erg bezorgd, nu het zo hard waait. Op de oceaan stormt het nu ook. Dat zien ze 's avonds op de t.v. En vader is onderweg. Hij is midden op de oceaan.

'De weerberichten zijn niet zo goed', zegt moeder. 'Er wordt nog meer harde wind verwacht. Misschien komt er nog meer storm.'

'Je moet niet bang zijn kind', zegt oma. 'God is toch machtig. Hij

kan ons overal bewaren. De discipelen op het meer waren bang. En de Here Jezus was bij hen. Die hoefden helemaal niet bang te zijn. Wij weten dat God altijd bij ons is. Dan hoeven we niet bang te zijn.'

Moeder knikt. Natuurlijk weet ze dat wel. Maar daarom is ze wel bezorgd. Ze wilde dat het maar zaterdag was.

8. Storm

Het weer wordt slechter. 's Nachts wordt Leo wakker. Dat komt van de wind en de regen. En dan kan hij niet meer slapen. Hij is klaar wakker. Dat is geen wonder. Hij heeft overdag ook zo lang geslapen.

Loes is ook wakker geworden. Ze vindt de storm niks leuk. Vader is nu op zee. En er mag vader niets gebeuren. Ze is dol op hem. Loes draait zich om op haar andere zij. Ze moet weer denken aan vanmiddag. Oma zei iets over de discipelen. Oma sprak maar zacht. Maar ze heeft het wel gehoord. Ze dachten natuurlijk dat ze druk bezig was. Ze speelde met haar poppen. Maar ze heeft heel stillletjes geluisterd. Henk zat aan tafel sommen te maken. Die hoorde niks. Maar zij heeft alles wel gehoord.

En nu is het ook wel uitgekomen. Er is nog meer storm gekomen. De wind loeit om het huis. Of lijkt dat maar zo? Hoort ze het beter, nu ze boven ligt?

Loes draait zich al weer om. De discipelen waren bang. Ze kan het zich best voorstellen. Want nu is zij het ook. Ze wil zo graag, dat vader veilig thuis komt.

Ze vouwt haar handen. Ze bidt voor vader. Spoedig daarna valt ze in slaap.

'Jij blijft in bed, Leo', beslist moeder de volgende morgen. 'Vanmiddag zien we wel verder. Je bent nog lang niet de oude. Doe het maar kalm aan. Je hebt je gisteren te veel vermoeid.'

Leo mompelt iets onverstaanbaars. Dat wil zeggen: Het valt wel mee.

Maar moeder is al naar beneden gegaan. Ze gaat boterhammen klaar maken. Ze ziet er erg slaperig uit. Ze heeft slecht geslapen. Dat komt door de storm. Ze heeft steeds aan vader gedacht.

Leo verveelt zich. Thuis zijn is toch niet leuk. Loes moet maar wat huiswerk meenemen. Hij zal haar er naar vragen. Dan heeft

hij vanmiddag wat te doen. Dan blijft hij niet in bed. Ineens schiet hij overeind. Wat is dat daar op het dak? Er rolt iets naar beneden. Dan klinkt er een plof. Is dat soms een dakpan? Als het nu maar niet begint te lekken. Straks kan vader meteen nieuwe pannen leggen. Daar zal hij vast geen zin in hebben. Hij wil eerst natuurlijk vakantie houden.

9. Leo helpt moeder

Leo leest de krant haast nooit. Maar vanmiddag is hij nieuwsgierig. Hij gaat er toch in zitten lezen.

Op de voorpagina staat met grote letters: Storm over Nederland. Er staan ook foto's bij. Een dikke boom is op een auto gevallen. Het zal je auto maar zijn! Hij is zo plat als een dubbeltje. Er zat gelukkig niemand in. Hij stond gewoon aan de weg. Er staat een lang verhaal bij. Maar dat leest Leo niet allemaal. Hij leest alleen de grote letters.

Er staat ook iets in over Engeland. Daar stormt het ook. Ten zuiden van Engeland is Het Kanaal. Dat is geen gewoon kanaal. Dat is een heel breed water. Daar moet vader doorheen. Dat is gevaarlijk. De golven zijn nu zo hoog.

O, o, denkt Leo. Was vader maar thuis. Maar vader is nog niet thuis. En moeder ligt vanmiddag in bed. Omdat ze vannacht zo slecht geslapen heeft.

Zou ze nu wel slapen? Het stormt immers nog steeds. Vannacht kon ze er niet van slapen. Dan kan ze het nu vast ook niet.

Voorzichtig staat Leo op. Hij gaat naar boven. De deur van moeders slaapkamer staat half open. Hij kijkt om de hoek. De slaapkamer is halfdonker. Ja hoor, moeder slaapt! Ze is zeker erg moe.

Weet je wat, denkt Leo. Ik zal moeder straks een kopje thee brengen. Om half vier wilde ze gewekt worden. Gauw kijken, hoe laat het is.

Hij gaat snel naar beneden. Het is twintig over drie, ziet hij. Nu moet hij zich nog haasten ook. Als moeder intussen maar niet wakker wordt. Die thee moet een verrassing zijn. Wat zal moeder opkijken!

Hij zet een ketel water op. Dan pakt hij de theepot. Hij weet wel hoe hij thee moet zetten. Moeder heeft het hem een poosje geleden geleerd. Het is zo gemakkelijk. Je spoelt de theepot om met heet water. Je doet er een theezakje in. Je giet er kokend

water op. Je laat het theezakje er even in zitten. Dan haal je het er uit. Anders wordt de thee te sterk.

Leo zet de kopjes al vast klaar: voor moeder, Henk, Loes en voor hem. De suiker kan er ook wel in. En nu maar wachten tot het water kookt.

Leo komt de slaapkamer binnen. Hij heeft thee voor moeder. Het is prachtig gelukt. Moeder is net wakker.

'Kijk nou toch eens aan', zegt ze verrast. 'Ik was net van plan om op te staan. Ik wilde thee gaan zetten. Maar nu hoeft het niet meer. Je bent een flinke jongen, Leo. Voel je je al weer zó goed?' 'Ik ben al bijna beter', zegt Leo. 'Ik ben alleen nog wat verkouden.'

'Dan kan ik wel horen', zegt moeder.

Ze neemt het kopje van Leo aan. Ze roert in de thee. Dan neemt ze een slokje.

'Mmm, heerlijk. Je mag van mij elke dag wel thee zetten.'

Leo lacht.

'Dat wil ik best doen, moeder. Maar dan kan ik niet naar school.

Dan moet ik altijd thuis blijven. Dat vindt u vast niet goed.'

Moeder strijkt hem over zijn haar.

'Deze week blijf je nog maar thuis. En volgende week zien we wel verder. Je raakt zo wel achter op school. Je moet heel wat inhalen.'

Ze geeft Leo het kopje terug. Nu kan hij weer naar beneden gaan.

Zo meteen komen Loes en Henk uit school. Maar die krijgen geen thee van hem. Die moeten zelf maar inschenken. Hij is geen huis-

knecht.

10. De kapotte ruit

Daar zijn Henk en Loes al. Ze komen achterom. Maar ineens klinkt er een luid gerinkel.

'Wat is dat?' schrikt moeder. 'Waait er soms een raam kapot?' Ze vliegt naar de keuken. Leo loopt haar achterna.

Loes staat een beetje bedremmeld op de mat. Een koude wind komt de keuken binnen.

'Ik kon het echt niet helpen, mam', zegt Loes geschrokken. 'Ik wilde de deur achter me dicht trekken. Toen rukte de wind hem uit mijn handen.'

'Je had wel even beter uit mogen kijken', zegt Henk. 'Hij waaide bijna tegen mijn hoofd. Ik kwam vlak achter je aan. Zag je dat niet eens?'

'Hé, nou niet kibbelen', zucht moeder. 'Het is al naar genoeg van dat keukenraam. Wat moet ik daar nou mee aan? Dat kan vandaag nooit meer gemaakt worden. Daarvoor is het al te laat. Geen enkele schilder doet dat vandaag nog. We moeten maar een stuk triplex nemen. Kijk eens even in het schuurtje, Henk. Dan kun jij het er voor spijkeren.'

Moeder pakt een stoffer en blik. De scherven moeten opgeruimd worden.

Maar dan ziet ze Leo. Die staat er met zijn neus op. Ze stuurt hem direct naar de kamer.

'Moet je nu weer kou vatten? Vooruit, gauw naar binnen. Het is veel te koud.'

Leo sputtert niet tegen. Het is ook koud. Moeder heeft gelijk. Hij moet niet weer kou vatten.

Henk heeft een stuk triplex gevonden. Dat spijkert hij voor het keukenraam. Maar het triplex sluit niet goed af. De kou komt nog binnen.

Morgen komt de schilder. Moeder heeft hem gebeld. Dan zet hij een nieuwe ruit in.

De storm blijft maar doorwoeden. Moeder is de hele dag zo stil. Ze let nauwelijks op de kinderen. Ze geeft soms vreemde antwoorden. Je kunt het wel merken: moeder denkt aldoor aan vader.

Natuurlijk zijn er vaker stormen. In de herfst is dat heel gewoon. Maar deze storm is zo hevig. En het duurt zo lang. Dat is juist zo ongewoon.

Moeder zet de radio aan. Ze horen net een waarschuwing: de dijken moeten bewaakt worden. Zo hoog wordt het water opgezweept. Schepen blijven binnen. Of ze zoeken een veilige haven op.

En vader? Zou vaders schip al bij Engeland zijn? Kunnen zij wel een haven opzoeken?

Maar de oceaan is groot. Veel schepen zijn niet dicht bij een haven. Die schepen hebben het extra moeilijk.

's Avonds kijken ze naar het nieuws. De storm woedt overal hevig. Ze zien ook schepen. Die hebben het moeilijk. Ze horen van schade aan schepen.

Loes kijkt naar moeder. Er lopen tranen langs haar wangen. Ze ziet moeder haast nooit huilen. Die arme moeder zit zo in angst. Loes krijgt medelijden met haar. Ze slaat haar armen om moeders hals. Ze wil haar troosten. Ze vindt het niet leuk dat moeder huilt. Ze zou bijna nog zelf gaan huilen.

'Stil maar, moeder', fluistert ze. 'Ik zal heel veel bidden voor vader.'

En kijk, dan glimlacht moeder. Ze geeft Loes een zoen en zegt: 'Je bent een lieve meid.'

Leo zou moeder ook wel willen troosten. Maar hij durft niet op moeders schoot te kruipen. Daarvoor schaamt hij zich. Hij vindt zichzelf daarvoor veel te groot. Zoiets doen grote jongens immers niet. Henk zou hem vast uitlachen. Nee hoor, dat doet hij niet. Maar hij kan wel doen wat Loes zei. Hij heeft het wel gehoord. Hij zal ook voor vader bidden.

11. De telefoon

Die nacht slaapt moeder weer slecht. De wind giert om het huis. De regen klettert tegen de ruiten. Hoe zou ze dan kunnen slapen? Ze zit zo over vader in angst.

De kinderen hebben ook lang wakker gelegen. Leo kon niet zo gauw slapen. Hij slaapt immers elke dag uit. Dan heb je 's avonds geen slaap. Hij was de laatste die in slaap viel.

Loes had graag heel lang op willen blijven. Ze vond het zo zielig voor moeder.

'Anders bent u zo alleen, moeder', zei ze.

'Ik heb Anneke ook nog', zei moeder. 'Die gaat niet zo vroeg naar bed. Die moet immers leren.'

Om acht uur ging Loes naar bed. Dat is de gewone tijd. En Leo ging ook om acht uur.

Loes wilde wakker blijven. Als er iets bijzonders gebeurde, was ze er direct bij. Maar toch viel ze gauw in slaap. Ze slaapt de hele nacht als een roos.

Om half negen kwam Henk boven. Hij bonkte de trap op. Maar Loes hoorde het niet.

Nog later kwam Anneke. Die slaapt bij Loes op de kamer. En als laatste ging moeder naar bed. Maar Loes hoorde niets.

Moeder ging nog even bij de kinderen kijken. Bij Anneke en Loes. En bij Henk en Leo. Ze sliepen allemaal al.

Toen ging het licht uit. Toen was het helemaal donker in huis. Moeder ging ook slapen. Maar o, wat ging dat slecht!

Rrrr! Rrrr! Rrrr!

De telefoon gaat. En het is nog pikdonker.

Leo schrikt wakker.

De telefoon! denkt hij. En er is niemand die hem opneemt.

Hij knipt het lampje naast zijn bed aan. Hij kijkt op de wekker.

Het is vijf voor zeven. De nacht is bijna voorbij.

Dan wacht hij ook niet meer. Hij holt de slaapkamer uit. Hij doet

het licht op de overloop aan. Dan holt hij de trap af. En de telefoon rinkelt maar door...

Nu worden ook de anderen wakker. Maar Leo is al bij de telefoon. Hij krijgt een akelig gevoel. Er is vast iets aan de hand. Dan neemt hij de hoorn op.

'Met Leo van der Beem', zegt hij.

'Dag Leo', zegt een mannenstem. 'Is je moeder thuis?'

'Ja meneer', zegt Leo. 'Maar moeder ligt nog in bed. Wie kan ik zeggen dat er is?'

'Rederij Jacobsen', zegt de meneer.

Zie je nu wel, schrikt Leo. Dat is de rederij van vader. Er is vast iets ergs gebeurd.

'Ik zal mijn moeder waarschuwen, meneer', zegt hij.

Hij legt de hoorn neer. Hij holt met twee treden tegelijk naar boven. Maar moeder is al wakker. Die hoeft hij niet meer te waarschuwen. Ze staat al boven aan de trap. Ze ziet er slaperig uit. En ze is heel bleek.

'Is er iets met vader?' vraagt ze met trillende stem.

'Ik weet het niet, moeder. Er is een meneer van de rederij. Die vraagt naar u.'

Moeder schrikt vreselijk. Ze beeft over al haar leden. Alles draait voor haar ogen. Ze moet zich aan de leuning vasthouden. Bijna was ze gevallen.

Anneke is nu ook opgestaan. Even later komt Henk de slaapkamer uit. En dan komt Loes tenslotte.

'Moeder, die meneer wacht al zo lang', zegt Leo dan. 'U kunt hem niet laten wachten.'

'Ik kom', zegt moeder.

Ze houdt zich nu heel flink. Ze loopt de trap af naar de telefoon. Ze neemt de hoorn op.

'Met mevrouw Van der Beem', zegt ze.

De kinderen kunnen niet horen wat de meneer zegt. Maar het is vast geen prettig bericht. Waarom zou hij anders zo vroeg bellen? Niemand kleedt zich aan. Ze wachten allemaal op moeder. Uit moeders gesprek kunnen ze niets wijs worden. Het is bijna alleen

maar 'ja' en 'ja'.

Maar eindelijk is moeder uitgepraat. Ze legt de hoorn op de haak.

'Wat is er aan de hand, moeder?' vraagt Anneke. 'Waarom bellen ze al zo vroeg? Is er iets ergs gebeurd?'

'Kom maar mee naar de kamer', zegt moeder.

Haar stem trilt. Het is net alsof ze begint te huilen. Wat is er toch gebeurd?

Moeder gaat op een stoel zitten. De kinderen komen om haar heen staan. Dan vertelt moeder wat ze zoëven gehoord heeft.

'Vaders schip is vannacht gestrand. Op de rotskust van Engeland. In het zuidwesten.'

'Gestrand?' roept Henk uit.

'En hoe is het met vader?' vraagt Anneke.

'Gaat het schip nu niet zinken, moeder?' vraagt Loes angstig.

'Met de bemanning is alles in orde', zegt moeder. 'Tot nu toe, tenminste. De storm was zo hevig. Het roer raakte stuk. Toen dreef het schip op de rotsen. Nu zit het muurvast. En ze kunnen nu geen hulp krijgen. Het weer is te slecht. En dat is het erge nu juist. Want het schip kan doormidden breken. Ik moet er niet aan denken. Vreselijk!'

'Kunnen ze geen helicopter sturen, moeder?' vraagt Leo. 'Die kunnen stilstaan in de lucht. Dan kunnen ze de mensen toch van boord halen?'

'Als het weer maar wat beter werd', zucht moeder. 'De storm is nog te hevig. Zo kunnen ze niemand van boord halen. Ook niet met helicopters.'

'Hoe kan zo'n schip nu breken?' vraagt Henk zich verbaasd af.

'Het is immers zo sterk.'

'Was het maar waar', zegt moeder.

En dan komen de tranen weer. Loes kan er niet tegen. Ze vindt het zo naar. Ze begint ook te huilen. Leo voelt ook al tranen branden. Gek is dat, hij wil niet huilen. En toch komen de tranen.

'Ik... ik ga me maar aankleden', zegt Anneke.

Ze gaat gauw de kamer uit. Ze gaat naar boven toe. Die akelige tranen ook! En zij is de oudste nog wel. Zij wil flink zijn. Zij zal

straks moeder helpen. Die is helemaal in de war.

Tien minuten later komt Anneke beneden. Ze heeft zich gewassen en aangekleed. Dan stuurt ze de anderen naar boven. Die moeten zich nu wassen.

De kinderen strubbelen niet tegen. Ze zijn vanmorgen zo gehoorzaam. Anders luisteren ze nooit naar Anneke. Anneke is toch geen moeder!

'Ik blijf vandaag maar thuis', beslist Anneke. 'U kunt niet alleen blijven. U zit zo in spanning over vader.'

Moeder spreekt niet tegen. Ze is zo moe, zo vreselijk moe. Ze heeft hoofdpijn. Het is alsof haar benen niet meer willen. Net alsof ze niet meer overeind kan komen.

'Gaat u maar rustig zitten', zegt Anneke. 'In deze gemakkelijke stoel. Of wilt u weer naar bed?'

'Nee, niet naar bed', zegt moeder zacht.

Ze laat zich naar de voorkamer brengen. Ze gaat op de bank zitten. Anneke haalt een deken. Die legt ze over moeder heen.

Moeder zit stil voor zich uit te kijken. Ze ziet niets om zich heen. Ze ziet alleen vader. Vader zit op het schip. En het schip zit op de rotsen. Het zit muurvast. En als het nu breekt... Als de storm niet gaat liggen...

Moeder wil niet verder denken. Ze sluit haar ogen.

'O Heer', zucht ze.

Ze vouwt haar handen.

12. Allemaal helpen

Leo heeft water opgezet voor thee. Henk heeft de broodtrommel gepakt. Nu is hij naar boven gegaan. Hij moet zich nog wassen. Maar Leo is nog steeds beneden. Hij dekt de tafel. Hij heeft zich nog niet gewassen. Hij loopt in zijn piama.

'Jij moet nog maar even naar bed', zegt Anneke. 'Je bent nog lang niet beter.'

'Ik voel niks meer', zegt Leo. 'Ik kan moeder ook best helpen.'

'Dan ga je straks maar', zegt Anneke. 'Als je thee gezet hebt. Ik breng je eten wel. Blijf maar tot tien uur in bed. Je moet maandag weer beter zijn. Dan kun je weer naar school.'

Sjonge, jonge, je lijkt moeder wel, denkt Leo. Maar hij zegt het niet. Moeder mag het niet horen. Hij wil wel alles voor moeder doen. Ze heeft het nu zo moeilijk. Daarom maakt hij geen ruzie. Dan helpt hij moeder juist niet. Dan krijgt moeder nog meer verdriet.

Het water voor de thee kookt. Het fluitje gilt door het huis. Leo gaat gauw naar de keuken. Hij zet thee. Maar daarna kruipt hij lekker in bed.

Maar slapen kan hij niet meer. Het wordt al licht. Daarom trekt hij de gordijnen open.

Wat is dit een nare morgen. Hij zou wel willen lezen. Maar hij kan het niet. Hij ziet steeds vader voor zich.

Een poosje later komt Anneke boven. Ze heeft thee en boterhammen voor Leo.

'Ik heb het nieuws gehoord', zegt ze. 'Ze vertelden ook van vaders schip. Gelukkig dat moeder er van wist. Anders was ze nog meer geschrokken.'

'Hebben ze ook iets gezegd over vader?' vraagt Leo. 'Wanneer zouden ze hem er af halen?'

'Natuurlijk zeggen ze niets over vader', zegt Anneke. 'Vader is niet alleen. Maar ze kunnen niets doen. De storm moet eerst gaan liggen.'

Nou, dat kun je wel merken. Het waait nog even hard als gisteren. Komt er dan nooit een einde aan?

Loes wil ook wel bij moeder blijven. Maar dat vindt Anneke niet goed.

'Je gaat maar gewoon naar school', zegt ze. 'Ga maar met Henk mee.'

'Ik kan best op mezelf passen', zegt Loes. 'Ik loop langs Annelies. Dan gaat die met mij mee.'

'O, die meiden', zegt Henk.

Maar ze maken geen ruzie. Ze willen allemaal lief zijn voor moeder. Zelfs Henk geeft moeder een zoen. Daar voelt hij zich anders te groot voor. Hij fluistert moeder in haar oor: 'Ik wil een heleboel voor u doen. Dan kom ik direct thuis uit school. Als u maar niet zo verdrietig bent.'

'Dat is fijn, jongen', zegt moeder. 'Maar het hoeft niet hoor. Als je je best maar doet.'

'Dat zal ik doen, moeder', belooft Henk. 'Ik zal heel goed luisteren. En ik zal heel netjes schrijven.'

Loes geeft moeder ook een zoen. Wat zijn ze vandaag lief voor haar!

Annelies heeft het nieuws al gehoord. En veel kinderen uit de klas ook. Die hebben naar de radio geluisterd.

Loes en Henk zijn trots op vader. Wat hebben ze altijd opgeschept! 'Mijn vader vaart op een schip. Op de 'Prins Bernhard'. Hij komt in alle landen. En hij neemt altijd wat mee.'

Maar nu willen ze niet vertellen. Ze vinden het helemaal niet leuk. Was vader nu maar aan wal. Maar de kinderen blijven vragen. Gelukkig gaat de bel al gauw.

De kinderen kennen een mooi lied. Dat heeft meester Visser hen geleerd. Ze zingen met elkaar. Het gaat ook over de storm:

Als g'in nood gezeten,
geen uitkomst ziet,
wil dan nooit vergeten:
God verlaat u niet.
Vrees toch geen nood!
's Heren trouw is groot.
En op 't nachtelijk duister
volgt het morgenrood.
Schoon stormen woeden,
ducht toch geen kwaad.
God zal u behoeden,
uw toeverlaat.

Dat zal ik straks voor moeder zingen, denkt Loes. Het is een lied over stormen. En het stormt nu immers. Meester heeft vast aan vader gedacht. Daarom heeft hij het laten zingen!

Loes kan vanmorgen maar slecht luisteren. Anders vindt ze vertellen zo fijn. Maar de bijbelles gaat helemaal aan haar voorbij. Ze weet er later niets van.

Bij het rekenen maakt ze veel fouten. Gelukkig zegt meester er niets van. Hij heeft het wel in de gaten. Maar hij denkt:

Loes is wat van streek. De storm moet eerst maar voorbij zijn. Dan is ze de oude weer.

Anneke zorgt overal voor. Ze zorgt zelfs voor het eten. Ze vindt eten koken leuk werk. Moeder zou vandaag vast iets vergeten. Misschien brandt er dan iets aan. Of de soep kookt over. Zo verstrooid is moeder.

Nu wast Anneke af. Loes helpt haar. Ze praten met elkaar. En dan ineens klinkt er een lied:

Als g'in nood gezeten,
geen uitkomst ziet,
wil dan nooit vergeten:
God verlaat u niet.

Moeder hoort het in de kamer. Haar lippen beginnen te trillen. Maar toch is ze ook blij. De kinderen zingen dit lied voor haar. Moeder kent het lied wel. Want het is een heel oud lied. Moeder heeft het ook op school geleerd. Maar dat is erg lang geleden. Dan zingt ze zachtjes mee.

Het is weer tijd om naar school te gaan.

'Is de storm wat minder?' vraagt Loes zich af. 'Of lijkt dat maar zo?'

Ze hoopt het vurig. Ze zitten al zo lang in angst. Ze heeft zo vaak gebeden: 'Wilt U vader veilig thuis brengen, Heer.'

Ze hebben nog niets gehoord over vader. De spanning is bijna niet te dragen.

Moeder wilde na het eten even rusten. Daarna komt oma een poosje. Die zit natuurlijk ook in spanning.

Loes haalt Annelies van huis. Samen lopen ze naar school. Loes is erg stil. Dat merkt Annelies wel. Anders praat Loes honderd uit. Kon ze Loes maar helpen. En gebeurde er maar eens iets. Maar ze horen helemaal niets!

13. Al weer telefoon

Moeder heeft 's middags even gerust. Daar is ze flink van opgeknaapt. Intussen is oma gekomen. Die heeft thee gezet.

Leo speelt met zijn auto's. Hij is de hele dag al op. Hij voelt zich helemaal niet meer ziek.

'Jij kunt maandag wel weer naar school', zegt oma.

Dat wil Leo wel. Want hij begint zich te vervelen. Als hij gezond is, kan hij naar buiten gaan. Dan verveelt hij zich niet zo gauw. Maar nu moet hij beslist binnen blijven. Misschien kan hij morgen wel naar buiten. Misschien is het weer dan beter.

'Het weer knapt op', zegt oma. 'Het waait lang niet meer zo hard. De radio voorspelt ook beter weer.'

'Gelukkig', zucht moeder. 'Dat zal een hele opluchting zijn. Als we nu maar eens iets hoorden...'

Leo staat voor het raam. Hij kijkt uit naar Koos. Misschien komt die wel. Koos is zijn vriend. En Koos komt vaak bij hem. Het duurt vast niet lang meer. Want hij ziet Loes al aankomen. Even later komt Henk ook thuis. Dan is het ineens zo'n drukte.

'Moeder, daar komt de schilder aan', roept Leo.

'Ha fijn', zegt moeder. 'Het is nu zo koud in de keuken. Dan is dat gauw voorbij.'

Ze gaat naar de voordeur. Ze laat de schilder binnen. In de keuken gaat hij aan het werk.

Henk haalt zijn voetbal uit de schuur. Loes kijkt in een leesboek. Dat heeft ze van school meegenomen. Het is vast een mooi boek. Er staan zulke leuke plaatjes in.

Even later komt Koos ook.

Moeder heeft het maar druk. Er zijn nu zo veel mensen in huis. 'Gaan jullie maar naar boven', zegt ze tegen Leo en Koos. 'Daar is meer ruimte om te spelen. Loes kan wel een boodschap doen.'

'We gaan met de trein spelen', zegt Leo. 'Kom mee, Koos.'

De jongens gaan direct naar boven. Loes trekt haar jas aan. Ze

heeft niet zo veel zin. Ze wil straks met Annelies spelen. Maar ja, ze moet wel. Leo kan niet weg. Die moet beslist binnen blijven. En Henk is er niet. Die is naar buiten gegaan.

Rrrr! Rrrr!

Daar gaat de telefoon. Moeder schrikt er van. Ze heeft net koffie gezet. Het is bijna half zes.

De hele dag wacht ze al. Elke keer weer schrikt ze van de telefoon. Maar de ene keer belde er familie. En de andere keer waren het vrienden. De rederij heeft nog niet gebeld.

Moeder loopt naar de gang. Ze neemt de hoorn van de haak.

'Met mevrouw Van der Beem.'

Ze kunnen niet horen wie er is. Maar het is een vreemde, dat is zeker. Want moeder zegt: 'Ja meneer, zeker meneer.'

En dan ineens een luide schreeuw: 'O wat fijn, wat geweldig!'

Loes opent meteen de deur. Anneke en oma komen ook gauw. Oma vergeet haar breiwerk. Ze laat het op de grond vallen. De poes begint met de kluwen te spelen. Maar dat merkt oma niet eens.

Het gesprek duurt niet lang. Moeders gezicht straalt van blijdschap.

Dan legt ze de hoorn neer.

'Gered!' roept ze. 'Hij is gered!'

En dan begint ze zo maar te huilen. Dat komt van de spanning. Oma vliegt naar moeder toe. Ze kan eerst niets zeggen, zo blij is ze. Ze neemt moeder in haar armen.

Maar de huilbui is gauw over. Dan moet moeder natuurlijk vertellen. Henk geeft een schreeuw naar boven. Leo moet komen. Die heeft niets gemerkt. Hij had net een treinbotsing. Er lagen vier wagons naast de rails.

'Waarom moet ik komen?' vraagt Leo verbaasd. 'Het is toch nog geen etenstijd?'

'Kom gauw beneden', roept Henk. 'Vader is gered!'

Dan aarzelt Leo geen moment. Hij rent de trap af. Koos gaat er snel achteraan.

Moeder vertelt wat ze daarnet gehoord heeft. Twintig minuten geleden zijn er helicopters gekomen. Die hebben de bemanning van boord gehaald. Vandaar worden ze naar Londen gebracht. En morgen vliegen ze naar Schiphol. Daar mag moeder vader afhalen.

'Mag ik dan mee, moeder?' bedelt Leo.

'En ik?' vraagt Henk.

'Ik kan er ook nog wel bij', zegt Loes. 'Ik neem niet veel plaats in.'

Moeder lacht.

'Dat gaat niet', zegt ze. 'Ik ga met oma en Anneke. Tenminste... als Anneke zin heeft.'

'Anneke heeft vast geen zin', zegt Leo vlug. 'Die moet de afwas doen en...'

'Dat had je gedroomd, jongetje', zegt Anneke. 'Ik heb de hele dag al geholpen. Ik ga morgen lekker mee. En dan mag jij afwassen.'

Ze lachen allemaal. Leo lacht een beetje zuur mee. Ach, hij weet het wel. Niet iedereen kan mee. De auto is te klein. Er kunnen geen zeven mensen in. Hij zal rustig thuis moeten wachten.

Hij rekent het eens uit: vader komt om tien uur aan. Dan kan hij om half twaalf thuis zijn. Maar dan wacht hij, Leo, op vader. Wat zal dat een feest worden!

Binnen een uur weet iedereen het: de vader van Loes en Leo is gered. Hij komt morgen thuis. Koos heeft het direct aan zijn ouders verteld. En moeder heeft heel veel mensen gebeld. Alle ooms en tantes moesten het weten.

's Avonds kijken ze naar het nieuws. Dan kunnen ze de redding zelf zien. De Engelse t.v. heeft opnamen gemaakt.

Ineens zien ze vader. Wat een verrassing is dat! Hij wordt aan een lijn omhoog gehesen. Hij hangt tussen hemel en aarde. Leo en Henk gillen van opwinding. Oma stopt de vingers in haar oren.

'Nou, nou', vermaant moeder. 'Moet dat nou zo? We willen ook nog wat horen.'

Dan is het gauw weer rustig. Allen kijken ze stil naar de t.v. Het duurt maar heel kort. Dan komt er al weer ander nieuws.

Na het nieuws gaat de t.v. uit. Moeder gaat naar de keuken. Even later komt ze weer binnen. Ze draagt een lekkere taart! Er gaat een gejuich op. Heerlijk, wat zullen ze smullen!

'Hebt u die zelf gemaakt, moeder?' vraagt Leo.

'Ja hoor, helemaal zelf', zegt moeder.

'Zo vlug?' vraagt Anneke verbaasd.

'Ja, en heel stiekem. Ik was bang voor nieuwsgierige Aagjes. Maar die bleven gelukkig weg.'

'Leo is een nieuwsgierig Aagje', zegt Henk. 'Hij moest onze meester iets brengen. Toen ging hij bij mij kijken. Hij wilde weten wat ik deed.'

'Hu', zegt Leo. 'Wat hindert dat nou. 't Is toch helemaal geen geheim?'

'En hij keek ook bij mij', zegt Loes. 'Hij wilde mijn schip natekenen.'

'Ik wist het wel hoor', verdedigt Leo zich.

Moeder lacht. Ze is vanavond zo blij. Ze stoort zich niet aan het gekibbel. Het is trouwens zo maar over.

Ze smullen van de taart. Ook oma eet mee. Die is altijd bang dat ze te dik wordt.

'Voor deze keer is het niet erg', zegt ze. 'Het is vanavond feest.'

Dat zegt ze wel vaker. Op verjaardagen eet ze ook taartjes. Oma mag wel uitkijken. Straks is ze zo rond als een tonnetje!

Ze mogen vanavond langer opblijven. Voor Leo komt dat goed uit. Hij heeft vanmorgen lang in bed gelegen. Tot tien uur maar liefst. Dan kun je 's avonds slecht slapen.

Ze doen een spelletje met elkaar. Ze spelen mens-erger-je-niet. Maar moeder verliest het spel. Ze heeft haar hoofd er niet bij. Steeds is ze af. En ze kan maar nooit zes gooien.

'Ik geef het op', zegt ze tenslotte. 'Ik kan geen zes gooien. Ik heb het wel tien keer geprobeerd.'

'Ha, ha', lacht Leo. 'Nu ga ik winnen.'

'O nee, wacht maar jongetje', waarschuwt Anneke. 'Kijk, ik heb drie gegoid. Eén, twee, drie, daar ga je!'

'Hè bah!' roept Leo uit. 'Net die waar ik het verst mee was.'
Ze lachen hem allemaal uit. En Anneke wint het spel.

Dan staat moeder op.

'En nu naar bed', zegt ze. 'Het is de hoogste tijd. Loes, Leo, Henk, gauw naar boven.'

'Moet ik tegelijk met de kleintjes?' vraagt Henk verbaasd.

'De kleintjes?' zegt Leo. 'Eigenwijs jongetje! Je bent maar één jaar ouder.'

'Kom nou, jongens', zegt moeder. 'Half tien is laat genoeg. Morgen moeten jullie vroeg op. Dan is het immers feest.'

Dan hoeft moeder niets meer te zeggen. Ze zeggen moeder en oma welterusten. Ze gaan gehoorzaam naar boven. Straks komt moeder nog even kijken. En misschien komt oma ook wel.

'Dank u wel, Heer', zegt Loes blij. 'Dank u wel, dat vader gered is.'

'Dank u wel, Heer', zegt ook Leo.
Nu kunnen ze gerust gaan slapen.

14. Moeder gaat op reis

Loes wordt wakker. Het is nog helemaal donker. Maar ze hoort moeder zingen. Daarvan is ze wakker geworden. Hoor wat ze zingt:

Alles wat adem heeft love de Here,
zinge de lof van Isrels God!

Dat is een heel mooi lied. Ze hebben het op school geleerd. En ze zingen het vaak in de kerk. Zo'n lied zing je als je blij bent. En moeder is erg blij.

Loes knipt het lampje boven haar bed aan. Ze kijkt naar het andere bed. Maar Anneke slaapt nog. Die hoort het zingen niet.

Heel zachtjes komt Loes overeind. Ze laat zich uit bed glijden. Het is vast nog erg vroeg. Anders was het niet meer donker.

Loes gaat naar de wasbak. Ze wil ook vroeg beneden zijn. Daarom gaat ze zich wassen. Maar dan wordt Anneke toch wakker.

'Wat ben jij vroeg', zegt ze verbaasd. 'Hoe laat is het?'

'Ik weet het niet', zegt Loes. 'Maar ik hoorde moeder zingen.'

Anneke schuift het gordijn wat opzij.

' 't Is nog pikdonker', zegt ze.

Dan slaat de torenklok. Anneke telt de slagen. Zeven uur!

'Grote griezels', zegt ze met een geeuw. 'Wat is het nog akelig vroeg! Ik draai me nog lekker even om.'

Maar Loes gaat niet weer naar bed. Ze kleedt zich aan. En dan gaat ze naar beneden.

Om half acht zijn ze er allemaal: Anneke, Henk, Loes en Leo. En dan komt zelfs oma al. Dat is maar goed ook. Moeder is zo verstrooid. Ze moet suiker halen uit de keuken. Maar dan komt ze met zout terug. En ze giet bijna thee in de suikerpot.

'Hè moeder', zegt Anneke. 'U bent helemaal in de war. U moet straks rijden. Dan mag u wel uitkijken.'

'O, dat komt wel goed hoor', zegt moeder. 'Op de weg droom ik niet. Stel je voor!'

'Leo zit te dromen', zegt Henk. 'Die zit bijna te slapen.'

'Ik slaap niet', bromt Leo.

Maar hij is wel slaperig. Hij heeft elke dag lang geslapen. En nu ineens is hij vroeg op. Dat is wel weer wennen.

Leo eet gauw verder. Ze mogen niets aan hem merken.

Om acht uur is het eindelijk licht. Het weer is een stuk beter. De zon schijnt zelfs. En het waait helemaal niet meer.

Er zijn veel dakpannen van de daken gewaaid. En de bomen hebben takken verloren. Daaraan kun je zien dat het gestormd heeft.

Maar takken groeien wel weer aan. Dat is niet zo erg.

Moeder rijdt de auto uit de garage. Leo doet de deuren weer dicht. Hij heeft zijn jas aan. Anders mocht hij niet naar buiten.

Dan stappen ook oma en Anneke in. Henk, Leo en Loes kunnen niet mee. Jammer is dat.

'Goed oppassen hoor', waarschuwt moeder nog.

'Ja moeder', zegt Leo.

'Ik zal goed op Leo passen', lacht Henk.

'Dat vraagt moeder helemaal niet eens', zegt Leo nijdig.

Moeder lacht. Die Henk kan soms zo plagen.

Ze wuift naar de kinderen. Dan rijdt de auto weg. Even later verdwijnt hij om de hoek.

15. Bloemen voor vader

Wat moeten ze nu zo lang doen? Het duurt uren voordat vader komt. En al die tijd moeten zij wachten.

'Weet je wat', zegt Loes. 'We maken het huis schoon. Dan hoeft moeder straks niets meer te doen. Wie helpt mee afwassen?'

'Ik!' roept Leo direct.

'En ik ga stofzuigen', zegt Henk. 'Daarna stof ik af.'

Wat hebben ze het dan druk. Maar ze doen veel meer. Ze maken ook de bedden op. Moeder heeft er niet om gevraagd. Maar ze zal vast erg blij zijn.

Eindelijk zijn ze klaar. Het huis lijkt nu zo keurig.

'Nu moeten er ook bloemen op tafel', vindt Loes. 'Dan pas is het echt feest.'

'Maar hoe komen we aan bloemen?' vraagt Henk zich af. 'In de tuin is niets meer.'

'Dan moeten we ze kopen', zegt Leo. 'Bij een bloemen-koopman. Bij het ziekenhuis is er een.'

Maar wie moet dat betalen? Moeder toch zeker niet? Dan is het geen cadeautje meer. Ze zullen het zelf moeten betalen.

'We moeten allemaal meedoen', zegt Loes. 'De spaarpotten moeten op de kop.'

Ze pakken alle drie hun spaarpot. Ze halen allemaal hetzelfde er uit. Misschien is het te veel. Of het is te weinig. Dat weet Loes niet. Ze hoeft anders nooit bloemen te kopen. Maar er moeten straks bloemen op tafel. Dan pas is het echt feest.

Loes gaat naar het ziekenhuis. Ze wonen er dicht bij. Het is maar vijf minuten lopen. Je kunt wel zien wanneer er bezoek is. Dan staan er heel veel auto's.

'Zo meisje', zegt de bloemen-koopman. 'Ga je je zieke moeder opzoeken?'

'Nee hoor', zegt Loes. 'Mijn moeder is helemaal niet ziek.'

'Nou, je vader dan. Of je broertje.'

Loes lacht.

'Nee hoor', zegt ze. 'Ik hoef niet naar het ziekenhuis. Er is niemand van ons ziek. Ik kom alleen maar voor bloemen. Mijn vader komt vandaag thuis. Die is heel lang weggeweest. Hij was gestrand met zijn schip. Maar gisteren is hij gered. Dat was zelfs voor de t.v. Mijn moeder en oma halen hem nu van Schiphol.'

'Hé, dat is leuk!' roept de bloemen-koopman verbaasd. 'Dan heb ik je vader gezien. Ik heb ook naar de t.v. gekeken. Ik zag hem aan een lange lijn. Erg griezelig, hoor. Nou, weet je wat. Jij krijgt bloemen voor de halve prijs. Wat zeg je me daar van?'

Loes krijgt een kleur van blijdschap. Wat een aardige meneer is dat.

Ze zoekt een prachtige bos asters uit. Dolblij gaat ze er mee naar huis.

Nu moet ze een heel grote vaas zoeken. Asters zijn erg grote bloemen. Maar zo'n vaas hebben ze wel.

'Die bloemen zijn vast erg duur', zegt Henk. 'Had je wel genoeg bij je?'

'Ik heb ze voor de halve prijs', zegt Loes glunderend. 'Ik vertelde die meneer over vader. Toen zei hij: Je mag ze voor de halve prijs.'

Ze zet de vaas midden op tafel. Dan moet het wel direct opvallen. Wat zal vader verrast zijn!

BLCEMEN

16. Weerzien

Het wachten duurt die morgen lang. Leo mag nu weer buiten. Hij speelt eerst een poos met Koos. Maar hij kijkt telkens naar de klok.

Om elf uur zegt hij: 'Ik ga naar huis. Ik wil op mijn vader wachten. Ik wil niet te laat komen. Vanmiddag kom ik wel terug.'

Koos vindt alleen spelen niet leuk. Maar hij begrijpt het wel. Hij zou precies hetzelfde doen.

Leo rent naar huis. Stel je voor, dat vader er al is. Dan is hij te laat. Dat vindt vader vast niet leuk.

Maar vader is er nog niet. Het kan nog wel even duren.

Loes is ook erg ongeduldig. Zij is vanmorgen niet meer weggegaan. En Annelies is ook niet geweest. Die doet vaak boodschappen op zaterdag. Dat is altijd een drukke dag.

'Wat duurt het lang', zucht Leo tenslotte. 'Zou het vliegtuig te laat zijn?'

Hij neemt een leesboek. Dan gaat de tijd wat vlugger. Maar hij kan vanmorgen niet lezen. Het lukt gewoon niet. Telkens kijkt hij naar de klok. En telkens kijkt hij uit het raam. Het lijkt wel of de klok stilstaat.

Henk is ook erg onrustig. Hij heeft vanmorgen al zo veel gedaan. Maar nu weet hij niets meer. Nu verveelt hij zich.

'Zullen we een spelletje doen?' vraagt Loes. 'Mens-erger-je-niet?'

'Hè ja', zegt Leo. Hij springt al van zijn stoel.

'Doe je mee, Henk?'

Natuurlijk doet Henk mee. Dan gaat de tijd vlugger om.

Even later zijn ze druk bezig.

Er stopt een auto voor het huis. Vader stapt uit. Dan volgen ook moeder, oma en Anneke.

'Ziezo, we zijn er weer', lacht vader. 'Eindelijk thuis. Maar waar zijn de kinderen nu? Ik dacht dat ze op mij wachtten.'

'Ik begrijp er niets van', zegt moeder verbaasd. 'De hele week praatten ze over vader. Loes was al om zeven uur op. En nu zie ik ze niet.'

Maar dan ziet vader het al. Ze zitten allemaal aan tafel.

Vader legt een vinger op zijn lippen.

'Ik zie ze zitten', fluistert hij. 'Aan tafel. Ze hebben zeker honger gekregen.'

Voorzichtig lopen ze langs het huis. Heel zachtjes opent vader de achterdeur. Stiekem glippen ze naar binnen. Ze kunnen hun lachen bijna niet inhouden.

'Hè, wat is dat nou?' horen ze Leo roepen. 'Dat is nou al de derde keer. Nu ben ik al weer af.'

Henk lacht luid.

'Eigen schuld', zegt hij. 'Jij gooit mij ook steeds af. Mens, erger je niet!'

Vader kijkt moeder aan.

'Ze doen een spelletje', fluistert hij.

Hij gaat achter de deur staan. Dan ineens opent hij de deur. Hij stapt zo maar de kamer binnen. Loes ziet hem het eerst. Zij zit met haar gezicht naar de deur.

'Oh, vader!' roept ze uit.

Ze is zo verrast. Ze vliegt overeind, in vaders armen. Ze gooit een hele rij pionnen om. Maar dat merkt ze niet.

Vader vangt haar op in zijn sterke armen. Hij knuffelt en zoent haar.

Dan staan de beide jongens er ook al. Die moeten hun beurt ook hebben. Ze kruipen dicht tegen vader aan. Wat zijn ze verschrikkelijk blij!

Wanneer hebben zij vader voor het laatst gezien? Drie, vier maanden geleden? Het lijkt wel een eeuwigheid.

'Jonge, jonge', lacht vader. 'Ik geloof dat jullie gegroeid zijn. Vooral Leo, dat zie ik zo.'

Leo glimt van trots. Fijn, dat vader dat ziet. Hij wil net zo groot worden als vader. Maar dan moet hij veel eten.

'Wat zie ik nou?' zegt moeder verbaasd. 'Bloemen op tafel. Waar komen die vandaan?'

Vader kijkt moeder aan. Hij vraagt: 'Maar komen die dan niet van jullie?'

'Ik weet van niks', zegt moeder.

'Die hebben wij gekocht', lacht Loes. 'Vanmorgen.'

'Van ons eigen geld', voegt Henk er aan toe.

Moeder glimlacht. Wat is ze daar blij om.

'Wat vind ik dat fijn', zegt ze. 'Dit is een echt welkom thuis.'

Vader gaat zitten, in zijn eigen stoel. Hij kijkt de kamer eens rond. En hij kijkt de kinderen aan. Je kunt zien dat hij blij is. Hij is weer veilig thuis.

Loes kruipt bij vader op schoot. Ze schaamt zich er niet voor. Welnee, waarom zou ze? Vader is zo lang weggeweest. Laten de anderen haar maar plagen. Het kan haar niks schelen.

Vader heeft zo veel te vertellen. De kinderen willen natuurlijk alles weten. O, er is zo veel te vertellen. Vader raakt gewoon niet uitgepraat.

Maar dan kijkt moeder naar de klok.

'Is het al zo laat?' schrikt ze. 'Ik moet gauw naar de keuken. Ik moet het eten klaarmaken.'

Oma staat ook al op.

'Ik zal je helpen', zegt ze. 'Want het moet een feestmaal worden.'

Dan wordt het vast erg lekker!

Nu zitten ze allemaal aan tafel. Ze vouwen hun handen en sluiten hun ogen. Vader bidt luidop.

'Dank u voor alles, Heer. Voor de veilige thuiskomst. Voor gezondheid. Voor het eten en drinken. Heer, U bent zo goed voor ons. Amen.'